

LA DANSA MÉS BELLA

La meva joventut va coincidir amb una època molt agitada de la nostra història i em va marcar en molts aspectes. Recordo poques festes, sobretot les populars, degut, segurament, a la meva impossibilitat de participar-hi. Potser es deu a això que mai no he ballat sardanes. Però hi ha alguna cosa més, com per exemple una incapacitat innata per al ball, de qualsevol mena i estil, que m'ha fet experimentar prou vergonya de mi mateix -cada vegada que he intentat d'aprendre'n- com per deixar-ho córrer.

Ara: una cosa és la participació i una altra assumir el paper d'espectador. En aquest sentit, veure ballar sardanes i escoltar-ne la música sempre m'ha causat una gran emoció. He viscut un llarg exili molt lluny d'aquí, a l'altra banda de l'Atlàntic, i cada cop que un grup de compatriotes practicava la nostra dansa nacional el meu enyorament es feia més viu i, alhora, em sentia més a prop de Catalunya. La sardana evoca amb tanta vivesa el nostre cel, la nostra llum i la nostra manera d'ésser que té el poder màgic de portar un tros de la nostra terra allí on és ballada.

L'origen d'aquest "ball rodó" tan entranyable és motiu de doctes opinions que no sempre concorden. Però la majoria d'historiadors el situen a les vores del Mediterrani i tots li atribueixen una antiguitat remotíssima. Jo podria dir, amb ganes que el meu testimoniatge pugui fer algun servei, que cada vegada que hi he tingut contacte (sovint molt terra endins d'un país que no era el meu), una rara memòria sensorial m'ha fet present l'olor del nostre mar i sentir a flor de pell unes arrels profundíssimes.

Alguna cosa hi ha en aquest "estimar i avançar donant-se les mans" que podria ésser el símbol més expressiu de la nostra voluntat de sobreviure com a poble.

Pere Calders